Capitolul 1

Pregătirea pentru venirea lui Mesia-Mântuitorul

Cuprinsul

Capitolul 1 1
Pregătirea pentru venirea lui Mesia-Mântuitorul 1
1. PROLOG 1
2. VESTIREA FĂCUTĂ LUI ZAHARIA 2
3. VESTIREA FĂCUTĂ MARIEI 2
4. VIZITA MARIEI LA ELISABETA 3
5. NAȘTEREA LUI IOAN BOTEZĂTORUL 3
6. VESTIREA FĂCUTĂ LUI IOSIF 3
7. NAȘTEREA ȘI COPILĂRIA LUI ISUS 3
8. GENEALOGIA LUI ISUS 4
9. ÎNGERII VESTESC PĂSTORILOR 6
10. CIRCUMCIZIA LUI ISUS 6
11. PREZENTAREA LUI ISUS ÎN Ttemplu 6
12. VIZITA MAGILOR 7
13. FUGA ÎN EGIPT 7
14. ISUS LA VÂRSTA DE DOISPREZECE ANI ÎN TEMPLU 8
15. ÎNCEPUTUL SLUJIRII LUI IOAN 9

1. PROLOG

IOAN 1.1-18

Este cu siguranță potrivit să ne începem studiul cu prologul *Evangheliei după Ioan* despre Fiul etern al lui Dumnezeu.

Mântuitorul era Dumnezeu înainte să devină Om. EL era etern înainte de a intra în timp. Trebuie să ne oprim și să-L contemplăm în divinitatea Sa fără început, înainte de începutul Său ca Om.

De aceea începem cu prologul, care se găsește foarte potrivit (și în deplină armonie cu intenția Duhului Sfânt care a inspirat Evangheliile) în *Evanghelia după Ioan,* Evanghelia Fiului etern al lui Dumnezeu.

Un astfel de prolog nu există în niciuna dintre celelalte trei Evanghelii, deoarece acestea, după cum știm, vorbesc despre Domnul Isus Hristos ca Om, fie ca Împărat, fie ca slujitor, fie ca om adevărat.

LUCA 1.1-4

Pasajul acesta este un fel de prefață la Evanghelia după Luca, dar nu descrie în niciun fel Persoana preamărită a Domnului Isus Hristos, ci ne comunică doar motivul sau intenția pentru care *Luca* și-a consemnat relatarea.

Luca nu invocă nicio însărcinare din partea Domnului pentru scrierea Evangheliei — mai degrabă, aceasta a izvorât pur și simplu din dorința sa omenească de a-i scrie fratelui său în Hristos, Teofil. Această dorință a fost, desigur, trezită fără îndoială de Duhul Sfânt, care l-a și inspirat în timpul scrierii, fără însă a exclude elementul foarte uman.

Ceea ce tocmai am remarcat se armonizează și cu intenția Duhului în această Evanghelie: de a-L arăta pe Hristos-ul uman, pe Hristos ca Om adevărat.

Astfel, în această Evanghelie îl întâlnim pe omul Isus Hristos.

Luca spune că a „cercetat de la început toate acestea cu exactitate"; avem astfel în fața noastră o descriere exactă și plină de viață a celor mai importante evenimente din viața lui Hristos.

2. VESTIREA FĂCUTĂ LUI ZAHARIA

LUCA 1.5-25

Acest eveniment nu se regăsește în niciuna dintre celelalte Evanghelii, ceea ce are cu siguranță o semnificație.

Luca descrie în primele sale capitole pe Israel ca o națiune preoțească în cea mai bună stare a sa, așa cum se vede într-un rămășițăă (și anume Zaharia, Elisabeta, Simeon, Ana etc.), care însă, sub perioada Legii, nu a putut moșteni promisiunile.

Cu toate acestea, DOMNUL [Iehova] a putut să-Și amintească jurământul Său, dar numai prin Răscumpărătorul care urma să se ridice acum și despre care vorbește Evanghelia *după Luca.*

Prin Zaharia ni se prezintă imediat altarul tămâiei, care vorbește despre rugăciune și dependență. Astfel se pregătește fundalul pentru Omul dependent, Omul rugăciunii, care este anunțat indirect ca fiind un Preot, caracterizat prin apropierea de Dumnezeu.

3. VESTIREA FĂCUTĂ MARIEI

LUCA 1.26-38

Vestirea făcută Mariei este un alt eveniment care nu este menționat în niciuna dintre celelalte Evanghelii, deoarece în această Evanghelie ea se încadrează în tema ei, ceea ce nu ar fi cazul în celelalte trei Evanghelii.

Maria este cea care primește mesajul îngerului, pe când în Evanghelia *după Matei* Iosif primește mesajul.

Observă că *Luca* ne redă conversația deschisă și directă a îngerului cu Maria, care are loc într-o locuință particulară, pe când cu Iosif îngerul îi vorbește într-un vis. Primul caz vorbește despre apropiere, cel de-al doilea despre distanță. Aici avem apropierea Omului de oameni și nu distanța dintre Împărat și supușii Săi, pe care o găsim în Evanghelia *după Matei.*

4. VIZITA MARIEI LA ELISABETA

LUCA 1.39-56

Aceasta urmează, desigur, în relatarea lui *Luca* — un episod omis în toate celelalte Evanghelii. Din nou, avem această trăsătură foarte umană, care caracterizează această Evanghelie.

„Favoarea lui Dumnezeu față de toți oamenii" este mesajul acestei Evanghelii — dar mai întâi și în primul rând față de rămășița iudaică temătoare de Dumnezeu. De aceea, atenția noastră este îndreptată aici către câțiva reprezentanți ai acestor temători de Dumnezeu din rămășița lui Israel. Acum este rândul Elisabetei, la care vine mama Domnului nostru.

Evanghelia *după Matei* este marcată încă de la început de respingerea lui Hristos de către ai Săi; națiunile Îl primesc. Aici, cei temători de Dumnezeu din Israel Îl primesc. Acolo a fost o mustrare blândă adresată cititorilor iudei ai Evangheliei *după Matei,* aici însă trebuie să ofere cititorilor smeriți dintre națiuni un motiv de laudă, nu însă de mândrie!

5. NAȘTEREA LUI IOAN BOTEZĂTORUL

LUCA 1.57-80

Mai întâi avem profeția lui Zaharia.

Deși aceasta poate fi numită Evanghelia națiunilor, aici se subliniază totuși mai întâi faptul că Dumnezeu a devenit încă o dată Dumnezeul lui Israel, prin faptul că El a ridicat un Mântuitor în casa lui David. Antemergătorul Său vestește poporului Său mântuirea prin iertarea păcatelor lor — în conformitate cu această Evanghelie a jertfei de pace. Dumnezeu este revelat aici, chiar de la început, în dragoste și milă, luminându-i pe cei care stau în întuneric și îndreptându-le pașii pe calea păcii.

6. VESTIREA FĂCUTĂ LUI IOSIF

MATEI 1.18-25

În cele din urmă, ajungem la Iosif. Această relatare este prezentată doar de Matei.

Așa cum am observat deja, această Evanghelie evidențiază distanța care există între un Împărat și supușii săi. Găsim această distanță (compară, în schimb, îngerul și Maria din secțiunea 3) exprimată prin faptul că îngerul vine la Iosif într-un vis. După cum vom vedea mai târziu, genealogia din Evanghelia *după Matei* se referă la Iosif, iar și în vestirea din această relatare este vorba despre Iosif — nu despre Maria, așa cum este în relatarea lui *Luca*.

După ce am analizat relatarea despre pregătirea pentru venirea lui Mesia-Mântuitorul, vom continua acum cu relatarea despre venirea Sa efectivă.

7. NAȘTEREA ȘI COPILĂRIA LUI ISUS

LUCA 2.1-7

Vom analiza mai întâi relatarea *lui Luca* despre nașterea lui Isus.

Cât de viu descrie *Luca* circumstanțele umilitoare ale nașterii lui Hristos în smerenie! Domnul întregii creații este așezat într-o iesle, ca Om. Nu avem o descriere atât de vie și de plastică în niciuna dintre celelalte Evanghelii. Aici sunt menționate scutecele; acest „semn" (compară cu

Isaia 7.14) este în legătură cu smerenia nașterii Sale. Aici nu auzim nimic despre stea, despre omagierea făcută de magi sau despre jertfe, așa cum este în Evanghelia *după Matei,* unde totul este încântător, pentru că El este Împăratul născut. *Luca* ne transmite aici impresia unei mari slăbiciuni și a unei dependențe totale.

Hristos S-a coborât până la cel mai de jos punct, atât din punct de vedere personal, cât și în ceea ce privește împrejurările (Filipeni 2.7.8).

8. GENEALOGIA LUI ISUS

MATEI 1.1-17; LUCA 3.23-38

Doar două Evanghelii ne prezintă o genealogie, iar aceasta— vom vedea din nou — este în concordanță cu intenția specifică a fiecărei Evanghelii.

Considerăm că *Marcu* și *Ioan* nu menționează genealogiile din următoarele motive:

Marcu îl prezintă pe Hristos ca pe un slujitor smerit (vezi Prefața). Cine întreabă de arborele genealogic al unui slujitor? De la un slujitor se așteaptă doar și numai să fie credincios.

Ioan: Cum am putea urmări linia genealogică a Celui care era la Dumnezeu încă de la început, înainte ca vreo creatură să existe, și care era Dumnezeu? De fapt, El este originea tuturor genealogiilor! Așadar, dacă slujirea Sa pare să excludă genealogia din relatarea *lui Marcu*, atunci divinitatea Sa — adevărul predominant al *Evangheliei după Ioan* — este cea care o face să pară nepotrivită aici. Dar ce se poate spune despre *Matei* și *Luca*?

Matei (1.1-17) urmărește strămoșii lui Hristos înapoi, trecând prin împăratul David, până la Avraam, deoarece toate speranțele lui Israel erau legate de ceea ce le fusese revelat acestor două persoane.

Hristos a venit cu toate trăsăturile Împărăției, așa cum fusese promis Fiului lui David. Totuși, chiar dacă ar fi fost respins ca Fiu al lui David, El, ca Fiu al lui Avraam, aducea în continuare binecuvântări, nu doar pentru iudei, ci și pentru națiuni.

De aceea, *Matei* începe genealogia Domnului Isus cu Avraam și ne arată linia împărătească prin Solomon (versetul 6). Mesia trebuia să îndeplinească neapărat două condiții: una era ca El să se nască cu adevărat dintr-o fecioară, iar cealaltă, ca El să moștenească drepturile împărătești ale liniei solomonice a Casei lui David, conform promisiunii.

Prin Iosif, soțul Mariei, Hristos a moștenit dreptul la titlul de Împărat, deoarece Iosif era descendent direct al lui Solomon.

Luca (3.23-38) a scris pentru națiuni, de la care nu se putea aștepta să fie la fel de interesați de Mesia al iudeilor și de descendența Sa. Dar dacă ar fi aflat câte ceva despre cine era Isus (după ce ar fi citit primele trei capitole!), ar fi fost foarte interesant să-I vadă descendența ca Om și să-L urmărească până la Adam, părintele întregii omeniri.

Observă că arborele genealogic al lui Hristos apare aici după botezul Său! Un iudeu, citind relatarea lui *Matei*, ar fi întrebat în primul rând: „A fost nașterea lui Isus în conformitate cu profețiile Vechiului Testament?”, înainte de a continua lectura!

Cine era, așadar, acest Om botezat? Genealogia care urmează nu este legată de nașterea Sa, ci de faptul că El a apărut pentru a fi botezat de Ioan în Iordan și — te rog să observi — descendența Sa nu este trasată până la Adam, ci până la Dumnezeu. Hristos, Omul, era Fiul lui Dumnezeu.

Un alt aspect important este că linia genealogică trece aici prin Natan, care era și el un fiu al lui David (versetul 31), dar fără pretenții la tronul împărătesc; acesta se transmitea prin Solomon. Ceea ce avem aici în fața noastră este, fără îndoială, genealogia Mariei.

> „Modul corect de a citi Luca 3.23 este: «Și Isus Însuși era de aproape treizeci de ani când a început, (și era, după cum se credea, un fiu al lui Iosif), al lui Eli, al lui Matat, al lui Levi, etc.”» Maria era, după cum recunoaște chiar Talmudul, o fiică a lui Eli din descendența lui Natan. «Și era, după cum se credea, un fiu al lui Iosif» este redarea corectă a acestei propoziții intercalate. Este firesc ca satan să fi încercat să pună în contradicție cele două genealogii, a lui Iosif și a Mariei, care sunt într-adevăr diferite; totuși, ambele sunt necesare pentru adevăr. Greșeala celor mai mulți constă în faptul că nu consideră referirea la Iosif ca pe o intercalare, ceea ce este evident, ci ca pe punctul de plecare al liniei genealogice, care, în realitate, începe cu Eli, tatăl Mariei!” (W. Kelly)

Astfel, Iosif, ca soț al ei, este fiul lui Eli. În Evanghelia lui Hristos ca Om, o avem, desigur, pe Maria în prim-plan, așa cum în Evanghelia împărăției îl avem pe Iosif.

Comparați:

a. Linia împărătească: de la Avraam, trecând peste împăratul David și împăratul Solomon, până la Iosif (vezi Ieremia 22.24-30, conform căruia Ieconia — sau Conia — urma să fie „fără copii” în ceea ce privește tronul);
b. Linia legală: de la Iosif, prin căsătoria cu Maria, la Eli și, prin urmare, la căpetenia Natan (1 Cronici 3.5).

În acest context, trebuie remarcat faptul că, deși Solomon l-a succedat pe tatăl său ca împărat, Natan era totuși mai în vârstă decât Solomon și, din punct de vedere legal, ar fi putut contesta dreptul lui Solomon la succesiunea la tron! Acest drept al lui Natan la tron a aruncat o umbră asupra titlului de împărat al lui Solomon.

Maria, mama lui Isus, făcea parte din descendenții direcți ai lui David prin Natan, moștenitorul legal al tronului! Cu toate acestea, Maria nu apare în linia împărătească a descendenților prin Solomon. Cum a putut fi atunci stabilit dreptul lui Isus la tronul lui David? Numai prin căsătorie. Dumnezeu a făcut în așa fel încât Maria (după zămislirea Fiului ei) să se căsătorească cu un bărbat care, din cauza unei pete de rușine din trecutul strămoșilor săi, nu putea fi tatăl natural al lui Isus. Iosif era un descendent direct al lui David prin linia împărătească a lui Solomon. Dar în această linie exista un anume Iehonia (Matei 1.11,12), numit Conia (Ieconia) în Ieremia 22.24-30, pe care Dumnezeu îl blestemase. Astfel, vedem că Iosif nu putea fi tatăl „natural” al lui Isus, deoarece niciun descendent al lui Conia nu putea să stea pe tronul lui David și să domnească peste Iuda.

Acest fapt reduce la tăcere pentru totdeauna afirmația că Iosif ar fi fost tatăl „natural” al lui Isus și confirmă faptul supranatural al nașterii Sale din fecioară. Căsătoria dintre Iosif și Maria l-a făcut pe Isus „moștenitorul legal” al lui Iosif. Titlul i-a fost astfel transmis Lui, neafectat de blestemul rostit asupra lui Conia, în care se concentrează, prin Natan și Solomon, dreptul exclusiv la tronul lui David.

9. ÎNGERII VESTESC PĂSTORILOR

LUCA 2.8-20

Faptul că aceasta se găsește doar în Evanghelia *după Luca* este, după părerea noastră, de înțeles din următoarele motive:

Deoarece este Evanghelia Domnului nostru ca Om, găsim aici trăsăturile realității nașterii Sale umane și pe El ca Om în toată simplitatea Sa.

Evanghelia este adusă oamenilor săraci, păstorilor — oameni neînsemnați! Fără magi, fără stea, fără daruri împărătești, așa cum este în Evanghelia *după Matei.* Realmente, păstorilor li se aduce vestea venirii Păstorului cel Bun, care merge în căutarea celui pierdut. Observă că pilda Păstorului cel Bun se găsește doar în Evanghelia *după Luca.*

Aici avem îngeri care jubilează — semnul nu este o stea pe cer, ci cerul însuși se deschide, iar semnul se află pe pământ, în iesle: un Prunc mic, „înfășat în scutece" (acest fapt nu este menționat în Evanghelia *după Matei*!). Toate acestea exprimă slăbiciune și dependență totală.

În Evanghelia *după Matei* nu este așa, ceea ce vom analiza în curând sub titlul „Vizita magilor", deoarece aceasta a avut loc la un moment ulterior și nu imediat după nașterea lui Hristos.

Deoarece nici în Evanghelia *după Ioan*, nici în Evanghelia *după Marcu* nu se face nicio mențiune despre nașterea lui Hristos, nu avem, desigur, nici circumstanțele însoțitoare, așa cum le găsim în celelalte două Evanghelii.

10. CIRCUMCIZIA LUI ISUS

LUCA 2.21

Și acest eveniment se regăsește doar în Evanghelia despre Hristos ca Om, ceea ce este potrivit. Prin circumcizia Sa, El este, după cum spune Pavel, obligat „să împlinească toată Legea" (Galateni 5.3).

Astfel, El Se obligă la o ascultare deplină de Lege. Pentru alții, El urmează să devină izvorul unui har, de care El Însuși nu avea nevoie.

Dumnezeu Să fie lăudat, că El a venit sub Lege, pentru a-i răscumpăra pe cei care se aflau sub Lege. Deoarece niciuna dintre celelalte trei Evanghelii nu-L prezintă pe Hristos atât de mult ca Om precum *Luca,* putem înțelege motivul omisiunii acestui eveniment în celelalte Evanghelii.

11. PREZENTAREA LUI ISUS ÎN TEMPLU

LUCA 2.22-39

Deși Hristos S-a făcut Om, totuși în El nu era păcat. Pentru curățirea Sa nu era nevoie să se aducă jertfe, ci doar pentru mama Lui. În Leviticul 12 găsim această rânduială, dar acolo nu există nicio idee care să sugereze că ar fi necesară o curățire a copilului. Ei au adus cea mai mică și mai neînsemnată jertfă — două păsări mici. Acest fapt este din nou în concordanță cu Evanghelia care Îl prezintă ca Om smerit și modest. Nu este nimic acolo care să impresioneze omul firesc, dar totul este pentru credință și pentru Dumnezeu.

O altă referire la Hristos ca Om adevărat în această Evanghelie este expresia „Orice întâi-născut de parte bărbătească se va numi sfânt pentru Domnul". Aceasta ne transmite aici imaginea unei familii umane: un tată, o mamă și un copil. El a luat parte la sânge și carne (Evrei 2.14) și a

devenit în toate asemenea oamenilor (cu excepția păcatului!). Legătura Sa cu o mamă omenească aruncă o umbră asupra călătoriei Sale, o umbră care iese cel mai puternic în evidență în întunericul crucii, unde își găsește și explicația: o sabie urma să străpungă și sufletul mamei Sale. Astfel, în aceste minunate aluzii morale și detalii găsim ceea ce este specific Evangheliei *după Luca* și o deosebește complet de celelalte trei Evanghelii.

Această prezentare în Templu trebuie să fi avut loc înainte de sosirea magilor din Răsărit. Este foarte posibil ca Iosif și Maria să se fi întors la Nazaret și să fi revenit mai târziu la Betleem, iar magii să fi venit cu această ocazie. De aceea, vizita magilor nu a avut loc atunci când hanul era aglomerat, așa cum se menționează în momentul nașterii. Aceasta, gândim noi, reiese clar din Matei 2.11: „Și, intrând în casă". În orice caz, părinții Săi se duceau o dată pe an la Ierusalim pentru Paște (Luca 2.41); prin urmare, noua lor ședere în Betleem nu era nimic ieșit din comun.

12. VIZITA MAGILOR

MATEI 2.1-12

Vizita magilor este un eveniment despre care considerăm că a avut loc la ceva timp după nașterea efectivă a lui Hristos. Aceasta reiese din compararea versetelor 2, 7 și 16, deoarece prin această comparație observăm un interval de timp între nașterea lui Hristos și porunca malefică din versetul 16. Irod a calculat și a poruncit uciderea pruncilor „de la doi ani în jos, după timpul pe care îl aflase întocmai de la magi".

Dacă vizita magilor ar fi avut loc în momentul nașterii efective a lui Hristos, lui Irod i-ar fi fost de ajuns să-i omoare pe cei de șase luni și mai mici. Aceasta i-ar fi satisfăcut pe deplin setea de sânge.

Ceea ce diferențiază relatarea lui *Matei* de cea a celorlalți trei evangheliști este clar:

Aici ni se vestește nașterea *Împăratului* prin intermediul unei *stele* de pe cer, iar oameni renumiți, învățați și bogați vin să-I aducă omagiu și să-I ofere daruri prețioase. Păstori săraci, părinții săraci, care își înfășoară pruncul în scutece, precum și faptul că pruncul a fost așezat într-o iesle modestă nu sunt deloc menționați aici. Aici totul este impresionant, așa cum se cuvine unui Împărat, lipsește doar palatul! Nici nu mai este nevoie să repetăm faptul că lipsa unei relatări despre nașterea și copilăria timpurie a lui Isus în Evanghelia *după Marcu* și în Evanghelia *după Ioan* duce în mod necesar și la omiterea tuturor circumstanțelor însoțitoare, pe care le găsim descrise în Evangheliile după *Matei* și *Luca*.

Astfel, aici magii sunt cei care se închină Pruncului, și nu părinților; în *Evanghelia după Luca*, Simeon este cel care îi binecuvântează pe părinți, și nu pe Prunc. „Diferențe" minunate și impresionante, pe care Duhul Sfânt le-a avut în vedere atunci când a inspirat aceste relatări istorice despre Domnul Isus!

13. FUGA ÎN EGIPT

MATEI 2.13-23

Niciunul dintre ceilalți evangheliști nu a relatat nimic despre acest eveniment, cu excepția faptului că *Luca* menționează că s-au întors în Galileea, în cetatea lor, Nazaret (Luca 2.39b), și că aceasta a avut loc după prezentarea Pruncului în Templu.

Faptul că acest eveniment este menționat doar de *Matei* este o dovadă suplimentară a inspirației divine și este în concordanță cu scopul acestei Evanghelii.

În Evanghelia *după Matei*, Hristos vine la ai Săi ca Împărat și Mesia al lor; dar, încă din prima zi, El este respins. Cât de bine ilustrează acest eveniment starea reală a lui Israel!

„Am chemat pe Fiul Meu din Egipt" (versetul 15). Din aceste cuvinte vedem cum Hristos parcurge aceeași cale pe care a mers odinioară Israel. El este adevăratul Israel, nu ei (compară cu Isaia 49.3). Versetul 18 din capitolul de față spune „plâns și jale mare"; aceasta nu era doar o realitate a vremii aceleia, ci și o profeție pentru viitorul lor. Hristos era pe cale să vină la ei și era gata să-i ajute în necazul lor; dar ei L-au respins, iar acest fapt a avut ca urmare o suferință amară. Când S-a întors din Egipt, El nu a putut să se întoarcă la Betleem, ci S-a dus la Nazaret (versetul 23), un loc complet disprețuit în acele zile. Natanael se întreba dacă oare putea veni ceva bun din Nazaret. Da, atât de disprețuit și de respins era El de propriul Său popor, la care venise ca Mesia al lor.

Astfel, cititorul vede cât de potrivit este faptul că acest eveniment se găsește aici și nu în celelalte trei Evanghelii, cu excepția faptului că *Luca* (2.39) menționează că El S-a dus la Nazaret.

Înainte de a trece la tinerețea lui Isus, încă o ultimă remarcă despre copilăria Sa, despre care nu știm aproape nimic. Nimic nu este mai potrivit decât faptul că această trăsătură umană a lui Hristos, ca Om adevărat, a ieșit din penița lui *Luca*: „Și Copilașul creștea și Se întărea, umplându-Se de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era peste El" (Luca 2.40). Desigur, acolo era întotdeauna desăvârșire. La El nu a existat o creștere de la imperfecțiune la desăvârșire! El nu trebuia să renunțe la nimic. Ceea ce era acolo era întotdeauna desăvârșire la locul potrivit, și totuși a existat o creștere! Expresia „Se întărea" înseamnă pur și simplu că El a crescut de la vârsta de bebeluș, trecând prin copilărie și tinerețe, până la maturitate. „Umplându-Se de înțelepciune" arată că inima Lui era mereu îndreptată spre Dumnezeu — niciodată un gând greșit, niciodată o abatere; El era „îmbrăcat" cu har și acționa mereu în har.

14. ISUS LA VÂRSTA DE DOISPREZECE ANI ÎN Ttemplu

LUCA 2.41-50

Continuăm fără întrerupere de acolo unde *Luca* ne-a arătat acest Copilaș desăvârșit și uman, pe măsură ce creștea și devenea bărbat; o dovadă în plus a motivului pentru care acest pasaj se găsește doar în Evanghelia care relatează despre El ca Om.

Avem nu doar latura umană a lui Hristos, ci și reacția cu totul umană a Mariei și a lui Iosif: „Și, când L-au văzut, (versetul 48), au fost uimiți!" Iar El S-a uimit de reacția lor: „De ce M-ați căutat? Nu știați că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?" (versetul 49).

După căutarea fără succes de trei zile — unde altundeva ar fi putut fi El decât în Templu? — totul (atât surprinderea lor de a-L găsi acolo, cât și mustrarea venită de pe buzele mamei Sale) arată înțelegerea pur naturală și umană pe care o aveau despre El. Și, deși era încă un Copil, Isus a dezvăluit modul de gândire al naturii umane decăzute, spunându-le cu blândețe: „Nu știați?" (compară cu 1 Corinteni 6).

Toate acestea arată în mod minunat că Domnul Isus este Om desăvârșit și, în același timp, Dumnezeu. Chiar dacă aici este încă un Copil, El este totuși conștient de legătura Sa cu Dumnezeu, Tatăl Său. Nimeni nu trebuie să-I spună că El este Fiul lui Dumnezeu — El știe aceasta și acționează în consecință. Dar ce smerenie desăvârșită manifestă El prin faptul că se supune părinților Săi (versetele 51, 52).

Pentru a doua oară în acest capitol se menționează că Isus Se umplea în înțelepciune (compară cu versetul 40). Domnul Însuși descrie mai târziu creșterea unei plante: „Întâi fir, apoi spic,

apoi grâu deplin în spic" (Marcu 4.28). În fiecare etapă de dezvoltare, ea este desăvârșită în conformitate cu vârsta sa; și totuși, există o evoluție. La fel era și cu pruncul Isus: El era întotdeauna desăvârșit, și totuși El a crescut și S-a dezvoltat.

Acum trebuie să-L părăsim pe Isus ca și Copil; Biblia nu spune nimic despre următorii optsprezece ani.

Între timp, există un alt copil care a crescut până la maturitate și asupra căruia Scriptura ne îndreaptă acum atenția: Ioan Botezătorul.

Trei Evanghelii descriu copilăria și maturizarea lui Ioan Botezătorul, precum și începutul slujirii sale până la mărturia sa despre Isus; în acest moment, al patrulea evanghelist, *Ioan*, se alătură lor.

15. ÎNCEPUTUL SLUJIRII LUI IOAN

MATEI 3.1-12; MARCU 1.1-8; LUCA 3.1-18

I. *Matei* începe fără alte introduceri: „În zilele acelea a venit Ioan Botezătorul" *(Luca* va comenta mai târziu despre acele zile!). Mesajul său este simplu. *Matei* relatează următoarele puncte:

1. Pocăiți-vă în vederea Împărăției care va veni.
2. El citează parțial din Isaia 40.3-5.
3. Îmbrăcămintea lui este descrisă ca fiind din păr de cămilă și o centură de piele.
4. Hrana lui: miere sălbatică și lăcuste.
5. Vedem că el mustră două grupuri speciale: fariseii și saducheii.
6. El recunoaște că botează doar cu apă spre pocăință.
7. El recunoaște superioritatea lui Isus, „ale cărui sandale nu sunt vrednic să I le duc", faptul că Domnul botează cu Duh Sfânt și cu foc și că vânturătoarea de cernut se află în mâna Lui.

Ne aflăm aici pe un teren cu totul iudaic:

1. „Pocăiți-vă", strigă el în *pustiul Iudeii.* DOMNUL [Iehova] Și-a amintit de tinerețea lui Israel, de dragostea din timpul logodnei sale, de primele roade ale recoltei sale și de locul în care trebuie să-i conducă din nou pentru a le vorbi inimii (Ieremia 2.2,3; Osea 2.14). Dar anii au trecut fără să aducă nici o restaurare și nici o întoarcere. De aceea, chemarea la pocăință este foarte potrivită în această Evanghelie.
2. *Matei* citează parțial Isaia 40.3,4 și se oprește la cuvintele „orice vale" etc. Motivul evident pentru aceasta este, așa cum am remarcat, faptul că omisiunea se potrivește cadrului acestei Evanghelii adresate iudeilor.
3. 4. Îmbrăcămintea și hrana sa se potrivesc bine cu îndemnul său la pocăință. El nu vestește plinătatea harului divin (cu iertarea păcatelor etc.), ci doar chemarea morală la pocăință. *Marcu* și *Luca* le adaugă pe amândouă: „pentru iertarea păcatelor". Aceasta este altceva decât ceea ce citim în versetul 6: „mărturisindu-și păcatele", deoarece nici acolo nu se menționează iertarea păcatelor.

5. Când se adresează fariseilor și saducheilor, el confirmă din nou: „Faceți deci rod vrednic de pocăință”. El nu explică aici cum un păcătos devine mântuit sau cum iartă Dumnezeu păcatele.
6. 7. În cele din urmă, îl vedem aici punând în legătură două evenimente conform înțelegerii sale:
    a. Botezul cu Duhul Sfânt — acesta a avut loc la Rusalii.
    b. Botezul cu foc — judecata lui Dumnezeu în relația cu oamenii, când Hristos Se va arăta în slavă.

Vânturătoarea vorbește despre faptul că El Își revarsă mânia asupra celor care Îl resping pe Hristos. Acest fapt nu are absolut nimic de-a face cu ceea ce face Hristos atunci când un suflet este mântuit.

II. *Marcu* (1.1-8) este foarte apropiat de *Luca* în ceea ce adaugă („iertarea păcatelor”) și de *Matei* în ceea ce omite (la fel ca *Matei,* el se oprește înainte de cuvintele „orice vale”). La fel ca *Matei*, el îl prezintă pe Ioan în „pustiu”, caracterizând astfel starea poporului lui Dumnezeu și a Ierusalimului — ei trebuiau să iasă afară pentru a-și ocupa locul înaintea lui Dumnezeu.

Marcu omite majoritatea detaliilor relatate de *Matei* și *Luca*, deoarece accentul principal în Evanghelia sa se pune mai degrabă pe mesager decât pe mesaj.

De fapt, tema principală la *Marcu* este slujirea, și astfel ni se prezintă imediat lucrătorii. Fără o introducere suplimentară, îl găsim pe Ioan predicând, iar Domnul Isus continuă să predice acolo unde se oprește Ioan (versetul 14) — arestarea lui Ioan marchează începutul slujirii publice a lui Isus.

Faptul că *Marcu* omite botezul cu foc este, la rândul său, în concordanță cu intenția sa de a vorbi doar despre acea parte a mărturiei lui Ioan care este direct legată de slujirea evanghelică a Domnului, și anume botezul cu Duhul Sfânt.

În prescurtările și omisiunile sale vedem scopul minunat al Duhului Sfânt de a ne îndepărta privirea de la toate celelalte lucruri și de a o îndrepta spre Isus Hristos, care Își începe acum slujirea.

III. *Luca* (3.1-18) descrie mai întâi acele „zile” menționate de *Matei*. De aceea, în versetele 1 și 2 din capitolul 3 ni se prezintă contextul slujirii lui Ioan.

În această Evanghelie, destinată neamurilor, vedem că tot ceea ce era specific iudaic s-a prăbușit. Națiunile sunt acum la putere: romanii guvernează. Astfel, Împărăția lui Israel fusese luată și își pierduse caracterul divin.

Cine a auzit vreodată de doi mari preoți în același timp, care erau, pe deasupra, saduchei, cei care negau învierea? Astfel, vedem că și preoția a eșuat și și-a pierdut caracterul divin. Pentru a atrage atenția iudeilor în Evanghelia *după Matei,* cu siguranță nu ar fi fost potrivit să se menționeze aceasta acolo.

De asemenea, trebuie remarcat faptul că *Luca* nu continuă să respecte ordinea istorică după acest eveniment. Dacă ar fi făcut-o, ar fi trebuit să găsim botezul lui Isus, ispitirea Sa, mărturia lui Ioan Botezătorul, primii ucenici ai lui Isus, nunta din Cana, prima curățire a Templului, întâlnirea dintre Isus și Nicodim etc., înainte de a ajunge la ceea ce *Luca* menționează în versetele 19 și 20, imediat după acest eveniment. Considerăm că motivul este acela că *Luca* a preferat să-și grupeze faptele pentru a-și pune mai clar în evidență gândurile.

1. De aceea, și aici îl avem pe Ioan, care predică în pustie „botezul spre iertarea păcatelor". Observăm imediat cadrul mai larg al Evangheliei *după Luca:* „orice vale" (versetul 5) și „orice făptură" (versetul 6). Spre deosebire de Evanghelia *după Matei,* avem aici o sferă mai largă a harului divin. Ioan nu se adresează aici doar la două categorii, așa cum se întâmplă în Evanghelia *după Matei,* unde se adresează fariseilor și saducheilor, ci mulțimilor (versetul 7). Este Evanghelia cuprinzătoare despre harului lui Dumnezeu spre iertarea păcatelor. Totuși, deși aici el avertizează cu seriozitate mulțimea, avem relatarea cuvintelor sale adresate fiecărui grup în parte. Toți erau la fel de stricați, toți erau pui de năpârci — poporul, vameșii și soldații. Așa cum a remarcat altcineva: „Este important să nu uităm că, deși toți s-au rătăcit, fiecare a urmat propria sa cale" (Isaia 53.6).

2. De ce citatul lui *Luca* din Isaia 40 este mult mai detaliat decât cel din *Matei* sau *Marcu*, având în vedere că este un fapt cunoscut că *Matei* citează de obicei scrierile Vechiului Testament mult mai detaliat decât o face *Luca*? Considerăm că motivul este acela că, așa cum s-a menționat mai sus, intenția lui *Luca* este de a evidenția amploarea universală a harului lui Dumnezeu față de oameni.

   De asemenea, detaliile pe care *Luca* le adaugă în citatul său din Isaia 40 sunt remarcabile — și, din nou, atât de caracteristic pentru această Evanghelie universală. Dumnezeu este văzut aici ca Cel care acționează în har și înlătură toate obstacolele și dificultățile (tradiții, ceremonii, clădiri etc.):

   a. „Orice vale va fi umplută" (versetul 5). Ceea ce este insuficient și nu corespunde standardului adecvat va fi umplut. Aceasta se referă probabil la mulțimile care spun în versetul 10: „Atunci ce să facem?"

   b. „Orice munte și orice deal vor fi coborâte" — probabil o imagine a fariseilor și saducheilor aroganți.

   c. „Și cele strâmbe se vor face drepte" — ceea ce, la rândul său, poate fi o imagine a vameșilor.

   d. „Și cele denivelate", vor deveni „căi netede" — ceea ce se poate referi, în cele din urmă, la soldații necruțători.

      Astfel, descoperim capacitatea lui Hristos de a face față oricărei stări a omenirii. Pentru fiecare există posibilitatea de a fi mântuit.

3. Deși *Luca,* așa cum am remarcat, intră în mai multe detalii în relatarea sa decât *Matei* sau *Marcu,* este de remarcat faptul că el nu menționează nici îmbrăcămintea, nici hrana lui Ioan Botezătorul. De asemenea, nu găsim aici severitatea de la *Matei.* Nici nu li se dă sfatul unei auto-restricții stricte. Ceea ce avem aici este un sfat uman sănătos, cu siguranță nimic care să contribuie la obținerea mântuirii! Totul este lăsat la latitudinea practicii personale înaintea lui Dumnezeu. Noi trebuie să acționăm în conformitate cu cunoașterea noastră despre Dumnezeu, despre căile și dorințele Sale, fiecare independent de celălalt. Nu se stabilesc reguli valabile în general.

   De fapt, avem nevoie de ceea ce urmează acum pentru a recunoaște voia lui Dumnezeu chiar și în cele mai mici detalii ale vieții noastre: botezul și plinătatea Duhului Sfânt.

4. Așa cum *Luca*, în introducerea la Evanghelia sa (Luca 1.1-4), este singurul dintre cei patru evangheliști care dă un motiv pentru care își scrie relatarea, tot așa *Luca* este aici, în versetul 16, singurul care precizează motivul pentru care Ioan Botezătorul răspunde poporului la întrebarea de ce ocupă această poziție smerită de slujitor. El nu este vrednic să-I dezlege cureaua sandalelor lui Isus!

Luca menționează, la fel ca *Matei*, botezul cu foc. Tot ceea ce nu trecea testul focului — fie că era vorba de iudei sau de națiuni — urma să ardă. De aceea este potrivit ca atât în Evanghelia adresată iudeilor *(Matei)*, cât și în cea adresată națiunilor *(Luca)* să fie menționată lucrarea uimitoare a lui Dumnezeu de judecată care va veni asupra tuturor celor care-L resping pe Hristos, fie că sunt din rândul iudeilor, fie din rândul națiunilor. *Luca* încheie această relatare cu versetul 18: „Dând încă multe alte îndemnuri, el predica poporului Evanghelia".

Remarcă: În timp ce urmăm succesiunea cronologică a evenimentelor din Evanghelia *după Marcu,* vom continua să o comparăm și cu celelalte Evanghelii, pentru a observa „diferențele evidente" care, după cum vom vedea, nu fac decât să ofere, în fiecare caz în parte, dovezi suplimentare ale armoniei și intenției divine în cadrul inspirației prin Duhul Sfânt.

Titlul original: „Die Vorbereitung für den kommenden Messias-Heiland".
Tradus din: *Er wohnte unter uns,* Editura Ernst-Paulus-Verlag, 1992, pag. 1-16.